

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 84.

Anden Sæssion.

29de Møde.

Tredagen den 15de November.

(Fortf.)

Grundtvig (fortf.): Dette troer jeg kan være nok, for at vise, at det ingenlunde er Sagen selv, der enten gjorde store Vanskeligheder eller vilde være forargelig eller med Rette stødende for nogen Dannemand, men at det er i det Høieste en Form, som meget let kan forandres.

Nu, jeg skal være kortere ved det følgende, men kan dog ikke undlade lidt nætere at betragte Confirmationen. Havde vi i Ægtefastbet en reen menneskelig og borgerlig Indretning, som Christendommen kun, hvor den fik virkelig Indgang, gav et eget Præg, og som ved Kirketvangens Indførelse er blevet givet et Skin af Christelighed, som er affhyeligt (Ja!), saa have vi derimod i Confirmationen en christelig Indretning, som man har villet benytte til borgerlige Diemed, og hvoraf Følgen da har været, at man jo ingenlunde bedre naaede det borgerlige Diemed end det ellers lod sig naae; men at man blot paalagde Borgerne en Usandhed mere, naar det ikke traf til virkelig at troe det Samme, som man fordrede ved Confirmationen troet og bekendt af alle dem, som vare fødte i hvad man kaldte Folketirkens Skjød. Den høitærede Minister lod, saavidt jeg kunde samle, selv forstaae, at han nok onskede en Skilsmisse foretagen mellem det Borgerlige og det Kirkelige, der meget upassende er sammenknyttet i vor Confirmation; men jeg hørte ham dog slet ikke gjøre nogen Hentydning til, at han vilde virke for, at den kirkelige Confirmation ikke mere blev nogen paa tvungen, om de saa end i nok saa mange Led vare fødte i Folketirken; thi vi maae dog aldrig glemme, at det er det Samme, aldeles det Samme, enten vore Forældre have bekendt

sig til det ene Troesfund eller til det andet, det er jo ganske det Samme, naar vi skulle nødes til at bekende en Tro, som vi nu ikke have, i det Mindste ikke have da, naar den skal bekendes, og ved denne Leilighed maa jeg dog ogsaa bemærke en Ting, hvori jeg maa erklære mig ganske enig med den høitærede Minister i, at ligesaa lidt som man skal lokke eller tvinge Folket til Folketirken, ligesaa lidt skal man lokke eller tvinge dem, og jeg lægger til eller true dem, ud af den; men det er nu netop det, som jeg maa bemærke vil skee (Ja!), naar man giver en Frihed udenfor Folketirken (Ja!), og man nægter Frihed i Folketirken; ja, da vil Folketirken med Nødvendighed blive saadan, at efterhaanden alle alvorlig og virkelig religiøse Mennesker ville gaae ud af den (Ja!); de gaae ud af den, medens de andre blive der, fordi Sagen ikke er dem vigtig nok; derimod vi Andre, vi gaae ud af den, fordi vi dog have Lidt at opoffre for Frihed, Lidt at opoffre for den Følelse, at ere vi end Faa, saa ere vi ikke hverken tvungne eller lokkede eller kjøbte, saa ere vi enige om det og føle os derved langt mere glædede og tilfredsstillede. Jeg vil nu i Henseende til Confirmationen blot bemærke, at min ærede Ven vistnok deri heller ikke har truffet det Rette, at ville have Dyriigheden gjort til Examinatorer, om ikke i Religionen, saa dog i Sædelæren. Jeg maa nødvendig være saameget længere derfra, som alle Examinere, saaledes som vi kjende dem, ere mig modbydelige og Examen i Henseende til hvad der er vort Hjerte dyrebart er mig affhyelig; men jeg mener, at hvad der kan være Staten om at gjøre i Henseende til Bornenes Dplærelse, og hvad Staten kan have mindste Ret til at kræve, det vil jo kunne skee ved en Prøve i en vis Alder, som Alle skulde under-